

Josef

V malém domku za městem ptáci nezpívají. Místo nich tu věčnou zvukovou kulisu vytváří všudypřítomný slabý hluk z výrobní haly, kterou před pár lety narychlo postavili na konci ulice. Podle krátkého vzdáleného zahoukání sirény je znát, že udeřila šestá hodina – čas, kdy začala ranní směna. To znamená, že brzy zmizí průvod dělníků před jeho okny a po krátké chvíli, kdy půjdou ti ze směny opačným směrem, už po chodníku neprojde ani noha. Oprýskaný jednopodlažní domek stojí osaměle. Nebýt továrny, nezabloudil by tímhle směrem kromě turistů a myslivců v době honů vůbec nikdo.

Okno jeho pokoje vede do ulice, na které kdysi město nechalo vystavět uzoučký chodníček, takže když leží na posteli u venkovní stěny, chodci se pohybují jen metr od něj. Naštěstí je okno dost vysoko nad zemí, takže dovnitř není vidět. Josef je na tohle každodenní zpestření jednotvárného životního rytmu zvyklý, tlumený hovor ukrajinských a rumunských dělníků mu nijak zvlášť nevadí. Často se baví tím, že zkouší odhadnout, co si asi tak říkají. Postupem času získává pocit, že jejich řeči začíná rozumět.

Teď trpělivě v polospánku čeká, až kroky posledního muže utichnou v dálce. Pro jistotu. Pak se převalí a poslepu se natáhne pro notebook. Udělá mu v posteli místo, aby dobře viděl na displej. Vyťuká heslo, nasadí si sluchátka, proklikne se do složky s videi a jedno z nich si pustí.

Marta

Dneska si chtěla trochu přispat. Na rozdíl od Táni nemá děti, ale ani tak jí to není dopřáno.

„Kde seš? Kde seš, prosím tě?!“ naříkavý hlas jí volá z vedlejší místnosti. Nejspíš už nějakou chvíli neúspěšně, protože zní dost našťvaně. Marta se s povzdychem posadí a nohama nahmatá sešlapané pantofle. Přehodí si přes ramena obnošený župan, protože ve starém velkém domě se silnými zdmi je pořád ještě zima. A vytopit místnosti s vysokými stropy stojí dost peněz, které nemají.

„Dobré ráno, mami, co potřebuješ?“ ptá se mdlé ve dveřích kuchyně a doufá, že to nebude nic náročného. Snad bude chtít jenom uvařit čaj nebo pomoci najít ve stokrát zpřeházené skříni ty správné ponožky. Mýlila se.

„Žáda! Strašně mě bolí, asi mám zase zablokovanou páteř. To je strašná bolest! Musíš mě okamžitě namasírovat, jinak se zblázním!“ Marta si povzdychne a vydává se do kuchyně pro masážní olej. Je jí jasné, že do postele už se nevrátí. Cestou polkne antidepresiva a odolá pokušení zapít je zbytkem vína, které nechala ve sklenici matka, když večer odcházela spát po skončení své oblíbené televizní show. Periferním viděním zahlédne, jak se matka těsně po jejím odchodu mrštně zvedne a natahuje ruku k ovladači elektrického topení, jehož provoz je samozřejmě dražší, než kdyby Martě dovolila zatopit ve starých kamnech.